

[Indenrigsministeren]

afdelinger eller som enkelte pladser på sengeafdelingerne. For de fleste patienter udgør dagpatientperioden en fortsættelse af en indlæggelse. På en tværsnitsdato i 1976 var der tilmeldt 1.697 patienter som dagpatienter.

Førstegangsinlæggelserne udgjorde i samme periode 31,9 pct. af det samlede antal indlæggelser. Ved førstegangsinlæggelser forstås indlæggelse af patienter, der ikke tidligere har haft forbindelse med en psykiatrisk institution/afdeling. Genindlæggelserne udgjorde således 68,1 pct. af samtlige indlæggelser.

Til yderligere belysning af belægningen af psykiatriske institutioner/afdelinger kan nævnes, at der ved en tværsnitsundersøgelse den 1. april 1975 på samtlige psykiatriske institutioner/afdelinger (ekskl. den børnepsykiatriske afdeling på Bispebjerg hospital) og alkoholbehandlingshjem var indlagt 10.848 heldøgnspatienter og 1.505 deldøgnspatienter.

Vedrørende spørgsmålet om, hvor mange indlagte i 1975 der er blevet erklæret raske og derefter har kunnet genoptage en normal tilværelse, kan det oplyses, at der ikke findes en samlet opgørelse over antallet af »helbredte«. I den forbindelse skal det nævnes, at genindlæggelsesfrekvensen ikke kan tages som udtryk for behandlingens effektivitet. F. eks. har behandlingsmønstret for skizofrene patienter ændret sig i de seneste årtier fra at være typisk én årelang indlæggelse til flere relativt korte indlæggelser. Dette forhold vanskeliggør sammenligninger af indlæggelsestallet fra år til år. Hvorvidt personer, der har været indlagt på psykiatriske institutioner, har mulighed for at genoptage en normal tilværelse, afhænger bl. a. af, i hvilket omfang der gøres en indsats over for disse personer uden for institution – i den primære sundhedstjeneste og den sociale sektor.

Det kan endvidere oplyses, at der ikke foretages løbende registrering af antallet af patienter, der har fået elektrochok, men det fremgår af en særlig undersøgelse, som vedrører finansåret 1972–73, at der i dette år blev givet i alt ca. 22.000 elektrochok fordelt på ca. 3.500 behandlingsserier. Da enkelte patienter får mere end én behandlingsserie om året, er antallet af behandlede patienter noget lavere end 3.500 pr. år.

Ministeriet har sluttelig fra sygehusvæsenets neurokirurgiske afdelinger indhentet

oplysning om, at der i 1975 blev foretaget i alt 16 psykokirurgiske indgreb (lobotomi) på et tilsvarende antal patienter, hvoraf 9 blev foretaget på Rigshospitalets neurokirurgiske afdeling og 7 på Århus amtskommunes neurokirurgiske afdeling. Om de sidstnævnte 7 tilfælde er det oplyst, at de alle blev foretaget på dybt åndssvage personer, som på grund af »selvbeskadigelse« var indlagt til operation, fordi alle andre behandlingsforsøg havde været resultatløse.

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (4/11 77) af:

Glistrup (FP):

»Ministeren bedes redegøre for de punkter, hvor der kan herske tvivl om EF-medholdeligheden i den danske filmlovgivning og praksis omkring den.«

(Spm. nr. 131).

Begrundelse.

Fuldmægtig Inge Rostrup, filminstituttet, har ifølge avisoplysninger for nylig måttet stå skoleret over for EF-Kommissionen. Tilsyneladende angår det de filmfolk, som nyder myndighedernes bevågenhed, og som derfor får tildelt millionbeløb af danske skatteyderes penge.

Som man må forstå sagen i aviserne, skal Danmark enten holde op med den trafik eller også sørge for, at italienerne, franskmænd, tyskere, luxembourgere, irlændere, hollændere, englændere og belgiere – om føje år måske også spaniere, grækere og portugisere – får tilsvarende muligheder for at trække på den danske statskasse.

Af hensyn til det videre filmlovarbejde er det vigtigt at få en udtømmende ministerredegørelse for, hvor der overhovedet kan ligge EF-stridighedsproblemer i love og praksis på filmområdet.

Besvarelse (18/11 77):

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Den danske filmlov, som senest ændret ved lov nr. 238 af 8. juni 1977, har som sit væsentligste formål at fremme filmkunsten i Danmark.